

Sygn. akt II KZ 9/20

POSTANOWIENIE

Dnia 4 marca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski

w sprawie z wniosku **R. B.**

o odszkodowanie i zadośćuczynienie z powodu niewątpliwie niesłusznego
tymczasowego aresztowania

w przedmiocie zażalenia pełnomocnika wnioskodawcy

na zarządzenie sędziego Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 17 grudnia 2019 r.,

sygn. akt II WSU (...), o pozostawieniu bez rozpoznania skargi na wyrok tego Sądu

z dnia 6 czerwca 2019 r., sygn. akt II AKa (...),

na podstawie art. 432 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

zażalenie pozostawić bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

W niniejszej sprawie toczy się postępowanie z wniosku R.B. o odszkodowanie i zadośćuczynienie za doznaną krzywdę wynikłą z niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania. Zarządzeniem z dnia 17 grudnia 2019 r., sygn. akt II WSU (...), sędzia Sądu Apelacyjnego w (...) na podstawie art. 430 § 1 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. pozostawiła bez rozpoznania – jako niedopuszczalną z mocy ustawy – skargę wniesioną przez pełnomocnika wnioskodawcy na wyrok Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 6 czerwca 2019 r., sygn. akt II AKa (...), uchylający wyrok Sądu Okręgowego w W. z dnia 2 lutego 2017 r., sygn. akt VIII Ko (...) i przekazujący sprawę temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Zażalenie na to zarządzenie, z zarzutami naruszenia przepisów prawa materialnego oraz procesowego, wniosła pełnomocnik wnioskodawcy, domagając się „zmiany zaskarżonego zarządzenia poprzez przyjęcie przywołanej skargi do rozpoznania i jej przekazanie do Sądu Najwyższego”.

Następnie pismem z dnia 8 lutego 2020 r. Autorka zażalenia oznajmiła, iż cofa zarówno zażalenie, jak i skargę na wyrok Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 6 czerwca 2019 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Przepis art. 432 k.p.k. stanowi, że cofnięty środek odwoławczy sąd odwoławczy pozostawia bez rozpoznania, chyba że zachodzi jedna z przyczyn wymienionych w art. 439 lub art. 440 k.p.k. Wobec cofnięcia przedmiotowego zażalenia przez pełnomocnika wnioskodawcy i niestwierdzenia wspomnianych przyczyn, należało orzec jak na wstępie.

Dodatkowo wypada zauważyć, że chociaż w uzasadnieniu zaskarżonego zarządzenia wskazano, że „jej (tj. skargi – uw. SN) przyjęcie nie jest dopuszczalne (...)”, to w jego części dyspozytywnej zdecydowano o pozostawieniu skargi bez rozpoznania, powołując art. 430 § 1 k.p.k. oraz art. 429 § 1 k.p.k. Tymczasem tego rodzaju decyzja jest zastrzeżona dla Sądu Najwyższego, o ile przedstawiono by mu do rozpoznania przyjętą skargę (art. 539f w zw. z art. 531 § 1 k.p.k.). W tym zakresie powielono nieprawidłowość zaistniałą w wydanym w niniejszej sprawie zarządzeniu z dnia 5 listopada 2019 r., chociaż w uchylającym to zarządzenie postanowieniu z dnia 12 grudnia 2019 r., II KZ 48/19, Sąd Najwyższy zwrócił uwagę, że przepis art. 530f k.p.k. nie przewiduje możliwości stosowania w postępowaniu w przedmiocie skargi przepisów art. 430 § 1 k.p.k. i art. 429 § 1 k.p.k., natomiast pozwala odpowiednio stosować w tym postępowaniu art. 530 § 2 k.p.k., w którym jest mowa o odmowie przyjęcia kasacji.

Z kolei cofnięcie skargi na wyrok Sądu Apelacyjnego w (...) jest o tyle bezprzedmiotowe, że cofając zażalenie na zarządzenie o „pozostawieniu skargi bez rozpoznania” (w istocie o odmowie jej przyjęcia), skarżąca godzi się na uprawomocnienie się zarządzenia, co wyklucza przedstawienie skargi Sądowi Najwyższemu i orzekanie tego Sądu w związku z cofnięciem skargi. Jest też zasadą, że strona może cofnąć środek odwoławczy (nadzwyczajny środek

zaskarżenia) dopóki nie zapadnie decyzja o odmowie jego przyjęcia, względnie pozostawieniu bez rozpoznania (zob. postanowienie SN z dnia 15 lutego 2011 r., II KKN 502/00, OSNKW 2001, z. 5-6, poz. 48).